

bráti v počet pouze ceny požadované za zboží došlé ve stavu bezvadném, nedbati pak vůbec cen, za jaké bylo lze zužítovati a za jaké obžalovaný vskutku zcizoval zboží z dodávek porušených, nakupovaných však za stejnou cenu a zatížených stejnou základní reží jako dodávky bezvadné.

Rozhodnost v posuzování obou skupin případů spočívá ve zřeteli na moment risika, jakožto jedné ze složek nabývacích nákladů zcizovatelových.

Obchodník, jenž kalkuluje cenu nabytého zboží pro prodej, zahrnul ve výpočet svůj přiměřené risiko ztráty, nemůže býti již uznán za oprávněna, aby nadprůměrnou ztrátu snad při prodeji tohoto zboží pak utrpěnou přesouval do cen zboží jiného, poněvadž konsument není povinen nésti risiko životního povolání obchodníka. Při obchodu však, který dle povahy případu dlužno pokládati za jednotný, nutno již a contrario právě řečeného přihlížeti k risiku tohoto obchodu v celku, anebo — což vyjde na jedno — přiznati obchodníkovi, zejména při tak choulostivém předmětu potřeby, jakým jest v dobách letních mléko, při kalkulaci cen za zboží v bezvadném stavu došlé přiměřenou přírážku na vyrovnání ztráty, utrpěné bez vlastní viny při dodávkách porušených. Soud nalézací v žádné formě k otázce této nepřihlédl, jako se vůbec neobíral otázkou zavinění obžalovaného po stránce subjektivní.

Rozhodnutí ze dne 25. ledna 1922 čís. jedn. Kr II 939/21.

Dr. Sušil.

Ku skutkové povaze §u 155 lit. a tr. z.

Dle skutkových zjištění v odpor vzatého rozsudku hodil stěžovatel proti hlavě Hynka A. ze vzdálenosti asi 10 kroků prudce sekýrkou, takže letěla těsně vedle jeho hlavy a bylo, jak se praví v rozhodovacích důvodech, neštěstí zabráněno jen tím, že se A. uhnul rychle stranou.

Nalézací soud vzal dle rozsudkových důvodů za prokázáno, že stěžovatel předsevzal vyličený čin v úmyslu způsobiti A. těžké poškození tělesné, čili jak přesněji zní výrok rozsudkový, přivoditi některý z těžkých výsledků, zmíněných v § 152 tr. z. Je tudíž zřejmo, že rozsudek podřaduje čin stěžovatelův skutkové podstatě dle druhé věty § 155 a) tr. z.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti pouze potud, že se nález rozsudku soudu nalézacího doplňuje tím způsobem, že trestný čin v něm uvedený nebyl dokonán náhodou a že se tudíž obžalovaný R. F. dopustil zločinu nedokona-

ného těžkého ublížení na těle podle §§ 152 a 155 tr. z. ve spojení s § 8 tr. z.

Důvody: Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti č. 10 § 281 tr. z., zmateční stížnost namítá, že v odpor vzatým rozsudkem byl čin stěžovatelův, ač nebyl dokonán, jen nesprávným výkladem § 155 a) tr. z. podřaděn skutkové podstatě dokonaného zločinu ve smyslu právě uvedeného zákonného ustanovení. Nesprávnost názoru, v rozsudku takto výrazu došedšího dovozuje zmateční stížnost srovnáním § 155 a) tr. z. s ustanovením § 8 tr. z. a míní, že by byl, měl-li by právní názor nalézacího soudu uznán býti správným, pokus zločinu ve smyslu § 155 a) tr. z. vůbec vyloučen.

Je pak nepochybně, že s hlediska obecné definice pojmu pokusu ve smyslu § 8 tr. z. jde v přítomném případě o čin nedokonaný, tudíž jen o pokus zločinu, a není důvodu, aby v činu stěžovatelově právě jen proto, že jde o zločin dle § 155 a) tr. z., spatřována byla skutková podstata zločinu dokonaného, jak činí rozsudek, odůvodňuje tento postup nalézacího soudu v ten smysl, že zločin dle § 155 a) tr. z. nesluší vzhledem k slovnímu znění zákona, t. j. ke slovům § 155 a) tr. z. »I když zůstalo jen při pokusu«, kvalifikovati jako pokus, ač ovšem připustiti dlužno, že slovné znění § 155 a) tr. z. samo o sobě může k podobnému výkladu snadno dáti podnět. Bylo by proto na místě bývalo podřaditi čin stěžovatelův skutkové podstatě nedokonaného zločinu těžkého poškození tělesného ve smyslu §§ 8, 155 a) tr. z., což se arci v důsledku hořejšího opačného právního hlediska, zaujatého nalézacím soudem, nestalo.

Zmateční stížnosti nelze však vyhověti v ten smysl, aby v odpor vzatý rozsudek byl zrušen a obžalovaný R. F. byl uznán vinným zločinem pokusu těžkého ublížení na těle dle §§ 8, 152 a 155 a) tr. z., poněvadž v důvodech rozsudku bylo výslovně zjištěno, že neštěstí bylo zabráněno jen tím, že se A. uhnul rychle stranou, že tudíž trestný čin nebyl dokonán jen náhodou a netřeba proto rozsudek zrušovati, neboť rozsudkový nález tvoří s rozsudkovými důvody jednotný celek a v rozsudkových důvodech zjištěny byly všechny pojmové znaky zločinu pokusu těžkého ublížení na těle podle §§ 8, 152 a 155 a) tr. z., stačí tedy uvést rozsudkový nález v soulad s rozsudkovými důvody a se stavem skutkovým a právním.

Rozhodnutí nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího z dne 21. prosince 1922 čj. Kr I 1110/21-4.

Dr. Lustig.